

Udkom i forbindelse med
åbningen af Gammelfestivalen
Død og hygge på plejehjemmet
onsdag den 8. oktober 2014

GAMMELBOGEN II

Død og hygge på plejehjemmet

ROSE MARIE TILLISCH

Fylde

At suge til sig. Og blive fyldt. Fyldt og mæt. Lige en slurk til. Og en til. Først når man er helt drukken, fyldt op ud i hver en pore, først da slipper man. Overgiver sig. Ligesom et spædbarn. Et spædbarn ligger i sin mors arme. Ved sin mors bryst. Det er mit yngste barnebarn. Han er ved at være aftenmæt. Han ved, hvad der forventes af ham: at han sover så længe som muligt i nat. Han er egentlig mæt, slipper brystet halvt, men kommer så i tanker om at der lige er plads til lidt mere og tager en slurk til. Et halvt øje åbent, halvandet er faldet i søvn. En fod vipper, en hånd griber om moderens bryst. En slurk mere er der plads til, beslutter foden. Nu giver hånden op, den slapper af nedover maven ved siden af den anden. Nu stritter alle ti fingre af velvære. Nu giver det halve øje himmelvendt op. Øjenlåget lukker sig varsomt over øjet. Et suk, næsten ikke til at høre fra foden, der nu overgiver sig. Søvn.

Sådan vil jeg gerne dø.

Da jeg var tolv så jeg et syn. Mit liv lå foran og bag mig, over mig og under mig. En stor kugle af lys, fyldt med mennesker og hændelser. Jeg så mig selv som spæd, som barn, som ung, som voksen, moden og gammel. Jeg så hvordan jeg fødtes ind i verden gennem min mors fødselskanal fra hendes krop. Jeg så hvordan jeg fødtes ind i Gud gennem dødens fødselskanal. Det gik op for mig da, at nærvær og fylde er det vi får af livet. Vi får hinanden. Jeg ved ikke hvorfra jeg kom ind i verden, jeg kendte ikke den verden jeg kom til, men da jeg var tolv så jeg den, jeg ved ikke hvorhen min verden går, den dag jeg fødes ind i døden. Men imellem fødsel og død, i alle livsaldre, hvor gammel jeg end bliver, er det nærværet overfor andre mennesker og levende væsener der gælder og tæller. Jeg er næsten tres nu. Jeg er i den samme kugle af lys som da jeg var tolv. Mennesker, relationer, nærvær. Det er dem, der giver fylde. Og tab.

Min mor er gammel. Hun har svært ved at se. Selv om hendes øjne ikke kan se til at tråde en nål, tråder hun den med sine følsomme fingre, det er som om øjets nærvær flytter ned i fingrene. Hun syr patchwork og hun strikker. Begynder helt forfra på strikketøjet, hvis hun taber en maske, det er lettere end at samle masken op, for hun kan ikke se godt nok til det. Hvert sting tæller for fylde. Hver maske tæller for nærvær.

Jeg glæder mig til hver dag livet har at byde på. Trods synd og død, som de gamle sagde. Trods besvær, intriger, kamp og slid. Trods smerten. Trods afmagt og vrede. Glæden er større.

Jeg kan huske min far et par dage før han døde. Han lå på hospitalet. Vi plukkede en rød rose fra hans rosenbed til ham. Han drak rosens duft. At suge til sig. Og blive fyldt. Fyldt og mæt. Lige en slurk til. Og en til. Først når man er helt drukken, fyldt op ud i hver en pore, først da slipper man. Overgiver sig. Ligesom et spædbarn.

Sådan vil jeg gerne dø. Fyldt af rosens duft.

Rose Marie Tillisch (1954) forfatter og præst